

penge til Conferentsraad Schønning fulde bortfalde, saa ere Grundene hertil udsørligt udviklede i den trykte Betænkning og jeg skal derfor oppebie, hvorvidt Nogen maatte have Noget derimod at erindre. Meningen gaar ud paa, at den Pension, der tilkommer Høieskerets-Assessorer i dette Tilfælde eller Retsbetjente, der ere afgaaede med fuld Gage, ikke er en Pension efter Pensionsloven, og altsaa uegentlig kan kaldes en Pension, ligesom deres fuldkomne Hjemmel dertil ikke støtter sig paa Pensionsloven, men er ældre end samme, idet den støtter sig paa selve Grundloven, og dernæst ikke er bundet til det i Grundloven fastsatte Maximum, da det er et Retskrav for dem at beholde deres fulde Gage uforkortet og den altsaa snarere maa betragtes som en vedvarende Løn for Dommere uden Function. At fastholde dette har Udvalget anseer for at være saameget mere ønskeligt af en dobbelt Grund, for det Første, fordi Grundlovens Regel er et vigtigt Fundament for Domstolenes Uafhængighed, og for det Andet, fordi Birkfomheden af Grundlovens Undtagelse, nemlig at man kan afskedige altså gamle Dommere, vilde lide en yderligere Hindring foruden den, der ligger i Tingenes egen Modstandskraft, dersom man ikke bereder dem saa gunstige Forhold i finansiel Henseende som muligt. Jeg anseer det saa vigtigt, at ikke alene Grundlovens Regel opretholdes, men at ogsaa den i Grundloven forbeholdte Undtagelse, hvor der dertil er Anledning, bringes i Anvendelse, at jeg troer, at vi i den Henseende bør medvirke til at holde Terrainet ryddeligt. — Hvad den sidste Post under Pensionsvæsenet angaaer, da er det en Udgift af 332 Rd. 76 $\frac{1}{2}$ sk., vedkommende Naadessecretariatet, som blot figurerer her, fordi den vedkommer en tidligere Regnskabsperiode. — Hvad endelig angaaer Posterne under Statsgjælden, da vil det findes, at deri først er ommeldt en Udgift af 43,696 Rd. 10 sk., som ere udbetalte ud over de til Forrentning af Creditbeviser eller derfor ifølge Lov af 14de Novb. 1851 udstedte 5 pCts Obligationer bevilgede 200,000 Rd., da Forudsætningen om deres fuldstændige pliblikkelige Convertering ikke holdt Stif. Det var en Udgift, der var fuldkommen obligatorisk, men hvortil der i Finantsloven ikke var ansat

noget Beløb, idet man ikke havde nogen Forudsigelse om, hvor hurtigt eller fuldstændigt Converteringen vilde gaae for sig, og som altsaa saa maa billiges. — De tilføiede 70 Rd. 59 $\frac{1}{2}$ sk. ere Renten af nogle Creditbeviser, henhørende til den første Serie, altsaa nogle Ofternølere, hvortil Kravet først vil fremkomme i det følgende Finantsaar, uden at der derved i mindste Maade kan være præsciberet.

Naar det dernæst foreslaaes under Post 3, at en Udgift af 7000 Rd. „billiges“, da angaaer denne Afbetaling af en Gældspost under Statsgjælden, der er opagt ifølge Panteb obligation og som altsaa nødvendigvis maatte udbetales. — De dernæst følgende 151,525 Rd. 77 sk. angaaer en opagt Obligation; selve Obligationen androg kun 150,000 Rd.; Resten er Coursdifferens og Courtage; hele denne Sum staaer i Forbindelse med den bekjendte Transaction om Dampffibet Slesvig, der blev anskaffet under Krigen og overladt paa den Bestilling, at der derfor skulde udstedes en opsigelig Obligation, og det er derfor en Selvsølge, at Capitalen maatte udredes. — Med Hensyn til Statsgjælden skal jeg her gøre den almindelige Erindring, at der nok i Finantsloven er ansat et bestemt Beløb til Statsgjældens Forrentning, men derimod ikke til dens Afbetaling, hvoraf Følgen er, at hver enkelt Sum fremtræder i formel Henseende som en Overstridelse, men at paa den anden Side en saadan Afbetaling, naar Staten dertil er forpligtet, f. Ex. naar en Obligation paa lovlig Maade er opagt til Udbetaling, naturligtvis er aldeles ufriwillig og nødvendig maa stee, og at selv i de Tilfælde, hvor der kan stee en Afbetaling paa Gjælden, som ikke var nødvendig, men hvortil Midlerne vare tilstede, var der naturligtvis Intet derimod at indvende fra Rigsdagens Side. Af formelle Grunde er det dog nødvendigt, at det bemærkes og billiges. — Det Samme gjælder om de 350,000 Rd. og om de 77,000 Rd., som ere Laan, der indstode hos Banken og ere indfriede deraf, imod at det derfor deponerede haandsaaede Pant er kommet i Regjeringens Hænder og indlemmet i Reservesonden. Et lignende Spørgsmaal havde vi under Forhandling sidst, hvorved der gjordes opmærksom paa, at naar man vilde forudsætte